

Žiju, stejně jako my všichni, mám stejné možnosti přístupu k informacím jako my všichni.

Přiznávám, že některé mé představy o minulosti mohou být zkreslené, nevytvořil jsem je však z vlastních domněnek, nýbrž z názorů sebraných po cestě. Minulost je pro někoho opravdu citlivé téma, ale pokud by na mě někdo chtěl křiknout, ať nesoudím dobu, kterou jsem nezažil, rád zakřičím zpět, ať tedy nesoudí Velkou francouzskou revoluci či bitvu na Bílé hoře. Zlomových událostí se v nedaleké minulosti stalo dost a všichni je můžeme soudit rovným dílem. Pokud někteří ze zástupců mladších ročníků nebudou tušit, o čem v návaznosti na minulost píšu, je to jen dalším úžasným důkazem toho, jak si vedou základní a střední školy. Žijeme ve vzrušující době. a jak jsem již zmínil, tuto knihu napsal kluk, který je z hlediska současného generačního střetu obětí, či naopak agresorem. Budu se snažit co nejméně zmiňovat fakta týkající se mé osoby, protože nikoho nezajímají. Na některých místech ale příběhy z mého života poslouží jako ilustrace.

Jsem pouze obyčejným, zaměstnaným, milujícím, nenávidějícím, usměvavým i zamračeným občanem České republiky, který zatím nic nedokázal. Všem čtenářům přeji příjemné čtení a sám sobě i jim, aby vnímali a přijali všechny mé narážky či nadsázky a našli v knize to, co potřebují, protože to je nejdůležitější.

Čí je to chyba?

Když to není naše chyba, tak čí tedy? To je otázka za dva zlaté bludišťáky. Víím, že podle motivačních příspěvků na sociálních sítích svalují neúspěch a chyby na druhé jen neúspěšní lidé, ale pokud je něco dle mého či našeho názoru neprávem interpretováno jako naše chyby, neměli

bychom toto břemeno jen nést a mlčet. Avšak svést všechno na rodiče? Vždyť je máme rádi! Může za to systém? Ó, jaké klišé! a co všechno vlastně není ta naše chyba?

Nemůžeme za to, do jaké rodiny se narodíme. Narodíme se se zlatou lžičkou v puse do manželství, které se rozpadá, odmala posloucháme samý křik, ale k osmnáctinám dostaneme Ferrari – nebo „přijdeme“ do chudé, avšak milující rodiny, která nemá vysoké ambice a nemůže nám poskytnout nic do začátku, přesto zde prožijeme plnohodnotné a láskyplné dětství. Nemůžeme za to, do jaké doby se narodíme. Budeme lovci, kteří se užijí jedině zabíjením zvířat, nebo potáhneme s Napoleonem do Ruska? Nemůžeme za to, do jaké společenské třídy se narodíme. Budeme hrát každou neděli golf s kamarády, nebo bude naší denní starostí zajištění potravy a noclehu? Nemůžeme za to, v jakém režimu se ocitneme. Budeme uctívat Alláha nebo pro nás bude tabu poslech amerických elpíček? Nemůžeme dokonce ovlivnit ani své jméno. Jediné, co nám zbývá, je naučit se s tím vším žít.

Život je z 20 % to, co se nám stane, a z 80 % to, jak na tyto skutečnosti reagujeme. Většina z nás má ve více-méně svobodném prostředí možnost pracovat s tím, co nám bylo do života dáno, a na všech jedincích pak závisí, jak s tím naloží a zda negativní okolnosti využijí ve svůj prospěch, nebo se jimi nechají pohltit. Když se někomu dostane veškerého vytoženého materiálního bohatství, ale nesnáší svoji rodinu za to, že na něj – na vlastní dítě – nemá čas, může to v dospělosti využít a pomáhat sirotkům, aby nepoznali stejnou osamělost, nebo se naopak stane blbečkem, jenž bude všem kolem svůj osud oplácet. Můžeme řvát, nadávat na dobu, do které jsme se narodili, a chtít utéct do minulosti jako ve filmu Půlnoc v Paříži, nebo se zkrátka přizpůsobíme realitě a budeme v ní žít naplno jako ve filmu Poslední prázdniny. Pokud se někdo